

Küllü Fatma

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallarken iken eski zamanlarda adı sanı unutulmuş bir köy varmış.

Bu köyün bahçeli bir evinde üç kızıyla anaları yaşarmış. Sabahtan akşama kadar iş güc bilmeden sadece çırkık eğirirlermiş. Kızlardan bir tanesi ise hiç iş yapmazmış. Ne çırkık eğirmiş ne de başka bir iş görmüş. Akşamdan sabaha külden, ocaktan çıkmazmış. Bundan dolayı da adını "Küllü Fatma" koymuşlar. Günlerden bir gün yine çırkık eğirirken kızlardan birisi:

-Anne, aklıma bir oyun geldi. Kimin urganı koparsa onu üç dağ ardına suya gönderelim, demiş. Bu fikir herkese eğlenceli gelmiş ve hepsi de tamam demişler. Oturmuşlar bir araya, urganlarını yenileyip eğirmeye başlamışlar.

Annenin urganı iki çevirmeye kopmuş kalmış elinde. Anne, "Bu sayılmaz, ipim kötüydü. Bir daha yapalım." demiş. Kızlar tamam demişler ve yeniden eğirmeye başlamışlar. İkincisinde de annelerinin urganı hemen kopuvermiş. Anneleri bu sefer mecbur:

-Tamam, verilen söz tutulmazsa olmaz. Giderim üç dağ ardından su getiririm, demiş.

Bütün bunlara kapı aralığından şahit olan Küllü Fatma çok üzülmüş annesinin hâline. Annesinin yanına varmış ve ona:

-Anne ne olur gitme, yollarda dağlarda ne yaparsın sen? Kurtlara çakallara yem olursun. Sapasağlam gidip gelmen mümkün değil, ne olur gitme, demiş.

Annesi de:

-Küllü Fatma'm söz verdim başka çarem yok. Sakın üzülme kızım. Eğer gider de on beş güne dönemezsem arka bahçedeki kuyuya git bak, kimseye de bir şey deme, demiş.

Küllü Fatma da annesine mecbur "Tamam." demiş ve başlamış annesinin sağ salim eve gelmesi için dua etmeye.

Aradan on beş gün geçmiş. Şehirde padişahın oğlunun düğünü varmış. Padişahın oğlu istemediği hâlde babasının uygun gördüğü bir kızla evleniyormuş ve bu yüzden de çok mutsuzmuş. Küllü Fatma'nın ablaları giyinmişler ve "Biz düğüne gidiyoruz, haydi sen de gel." demişler. Küllü Fatma ise ablalarına:

-On beş gündür annemden haber yok, gelmem ben, demiş.

Ablaları ise "İyi sen bilirsin." demişler ve düğüne gitmişler. Küllü Fatma evde yalnız kalmış. Annesini düşünmüş durmuş. Annesinin söylediği gelmiş aklına ve hemen kalkmış arka bahçedeki kuyuya gitmiş. İp sarkıtıp kuyuya inmiş ki bir de ne görsün! Kuyuda birbirinden güzel, parlak, göz kamaştırıcı altınlar, takılar, elbiseler, inciler, kolyeler var. Çok şaşırmış Küllü Fatma. Mücevherlerin içinde dolaşırken annesinden bir mektup görmüş. Mektupta şöyle yazıyormuş: "Kızım bunlardan giy, tak takıştır. Padişahın oğlunun düğüne git. Benden ümidi kes. Buradaki her şey senindir. Sen çok hayırlı bir evlatsın."

Küllü Fatma çok üzülmüş annesinin dönmeyeceğine; ama annesinin dediklerini de yapmaya karar vermiş. Hemen oradaki kıyafetlerden giyinmiş, inciler takmış, süslenmiş. Ayağına da göz kamaştırıcı altından bir nalın geçirmiş. Düğüne gitmiş.

Küllü Fatma o kadar güzelmiş ki içeri girer girmez ışığıyla salon aydınlanmış. Bir bakan bir daha bakmış, kimse gözlerini Küllü Fatma'dan alamamış ve herkes kim bu güzel diye konuşmaya başlamış. Padişahın oğlu da Küllü Fatma'yı görmüş, gönlü pır pır atmaya başlamış, Küllü Fatma'ya vurulmuş. Herkese sormuş soruşturmuş "Kim bu güzel kız?" diye; ancak kimse bilememiş. Bu durumu fark eden Küllü Fatma, padişahın oğlunun kendine baktığını görünce düğünde daha fazla durmak istememiş ve hızlıca salondan çıkmış. Küllü Fatma koşarak eve doğru giderken ayağındaki altın nalın fırlamış sarayın bahçesindeki havuzun içine düşmüş. Küllü Fatma durup nalınını alamamış. Hemen eve gidip üzerini değiştirmiş ve "Düğünde ne işim vardı benim, annemin emanetini de kaybettim." diye ağlamaya başlamış.

Padişahın oğlu Küllü Fatma'yı görüp de ona vurulunca düğünü derneği iptal etmiş. Babasını da dinlememiş. Ertesi gün sarayın bahçesinde Küllü Fatma'nın hayalini düşünürken dururken havuzun içinde parlayan bir şey görmüş. O kadar parlakmış ki suyun içinde olmasına rağmen göz kamaştırıyormuş. Padişahın oğlu, bahçıvanı çağırmış ve şöyle demiş:

-Bu havuzda ne var? Havuzun suyunu boşalt da bir bakalım.

Bahçıvan havuzun bütün suyunu boşaltmış. Bir de ne görsünler? Küllü Fatma'nın ayağındaki altın nalın havuzun içinde duruyor. Padişahın oğlu çok sevinmiş ve bu ayakkabı ile güzel kızı bulabileceğini düşünmüş. Her yere şöyle haber salmışlar: "Bu ayakkabı kimin ayağına olursa padişahın oğlu onunla evlenecek."

Şehirde ve bütün köylerde ayağına altın nalını denemedikleri kız kalmamış; ancak nalın kimsenin ayağına olmamış. En son Küllü Fatma'nın evine gelmişler. Ablalarının ayağına denemişler ama olmamış. Padişahın oğlu "Bu evde başka kız yok mu?" diye sormuş. Ablalar da "Bir kardeşimiz daha var ama pislikten yüzüne bakılmaz, sabah akşam külden çıkmaz." demişler. Padişahın oğlu ise "Olsun çağırın gelsin." demiş. Küllü Fatma, padişahın oğlunun

onu aradığını görünce çok mutlu olmuş. Takmışlar nalını ayağına, cuk diye oturmuş. Padişahın oğlu çok sevinmiş. Küllü Fatma'yla evlenmek istediğini söylemiş.

Küllü Fatma, "Beyim, eşyalarımı saraya götürmeye kırk at, kırk da asker isterim." demiş. Padişahın oğlu Küllü Fatma'nın istediklerine şaşırılmış ve "O kadar askeri, atı neden istersin? Neyin var? Küllerini mi taşıyacağız saraya?" diye sormuş. Küllü Fatma cevap vermemiş. Atlılar ve askerler gelince Küllü Fatma inmiş kuyuya ve bütün altınları, mücevherleri, elbiseleri yükletmiş. Bunu gören ablaları çok şaşırılmış.

-Nereden buldun bunları, diye sormuşlar.

Küllü Fatma:

-Siz anamı dağlar ardına yolladınız, dönüşünü de beklemediniz. Ben anamın gitmesini hiç istemedim. Hep anamın yolun gözledim. Bunlar da bana anamın hatırası, hediyesi, demiş.

Bunu duyan kızlar :

-Bizim de bunlarda hakkımız var. Anamızın hakkını ver, demişler.

Küllü Fatma:

-Annem kimseye verme dedi, veremem bu yüzden, demiş.

Ablalar daha fazla üstelememişler; ancak isteklerinden de vazgeçmemişler. Padişahın oğluna, "Sen şimdi git, biz kardeşimizi gelin hamamına götüreceğiz." demişler. Küllü Fatma durumu anlamış ve padişahın oğluna:

-Beni ablalarım ile yollama, bir daha bulamazsın, beni kaybedersin, demiş.

Padişahın oğlu Küllü Fatma'ya inanmamış:

-Onlar senin kardeşlerin, sana ne yapacaklar? Ablalarıyla hamama git, demiş.

Ablalar, Küllü Fatma'yı hamama götürüp büyü yapmışlar. Bir iğne bir koluna, bir iğne diğer koluna takıp kuş edip uçurmuşlar. İçlerinden biri de o gün gelin kılığına girip yüzünü de örtüp Küllü Fatma'nın yerine geçmiş ve padişahın oğlunun yanına gitmiş. Padişahın oğlu akşam geline bakmış ve "Sana ne oldu, bu ne hâl? Eski güzelliğin yok olmuş." demiş. Abla da "Hamamda hasta oldum." diyerek geçiştirmiş. Padişahın oğlu gelinin odasına bir daha girmemiş. Olanı biteni anlamadan sarayın bahçesinde dolanıp dururken bahçeye bir kuş gelmiş konmuş. Bahçivana seslenmiş:

-Bahçeci bahçıvan.

-Buyur efendim.

-Padişahın oğlu ne yapar?

-Oturur.

-Yağ ile bal otursun.

-Padişahın oğlu ne yapar?

-Uyur.

-Yağ ile bal uyusun.

-O kara gözlü, batasınca ablam ne yapar?

-Oturur.

-Oturduğu yerler kurusun.

Kendi kendine ise "Vay ben ne edem, konduğum dallar kurusun." diyerek ağlarmış. Aradan günler geçmiş. Padişahın oğlu bahçeye çıkmış ve bakmış ki bağ bahçe hep kurumuş, solmuş. Sadece bir gül ağacı canlı kalmış. Gül ağacının dibine bakmış, dünyalar güzeli bir kuş görmüş. Kuş başlamış ağlamaya. Padişahın oğlu almış kuşu eline. Kanatlarını sevmiş, kanatlar kol olmuş. Ayaklarını sevmiş, ayaklar bacak olmuş. Padişahın oğlu dokununca büyü bozulmuş ve Küllü Fatma çıkmış meydana. Padişahın oğlu çok şaşırılmış. Küllü Fatma'ya "Ne oldu sana, nasıl kuş oldun?" diye sormuş. Küllü Fatma ablalarının kendisine yaptığı kötülüğü anlatmış. Padişahın oğlu Küllü Fatma'yı dinlemediği ona inanmadığı için pişman olmuş ve ondan özür dilemiş. Küllü Fatma'nın kötü kalpli ablalarını getirtmiş ve ablalarından hesap sormuş. Onlara "Kırk katır mı istersiniz kırk satır mı?" demiş. Ablalar ise çok korkmuşlar ve "Kırk satır düşman başına, kırk katır verin de buralardan gidelim" demişler. Getirmişler kırk katır, ablaları bağlamışlar. Kırk katırın kırkına da kırk kamçı vurmuşlar. Kötülükten başka bir şey bilmeyen ablalar böylelikle cezalarını bulmuşlar. Padişahın oğlu ve Küllü Fatma da kırk gün kırk gece düğün yapmışlar, mutlu bir ömür yaşamışlar. Onlar ermiş muradına, biz çikalım kerevetine. Gökten üç elma düşmüş biri masalı anlatanın biri dinleyenin biri de anne sözü dinleyenlerin başına...